

KAŠTÁNEK

3/2021

Na cestě s mladými

Milí čtenáři, mám upřímnou radost z toho, že se naše kostely po pandemii opět mohly stát místem společného uctívání Boha, pozorného naslouchání jeho slovu a bratrského společenství mezi lidmi jedné víry. Doufám, že nás současná krize posunula dál ve vnímání toho, na čem v životě skutečně záleží, pomohla k překonání nezralosti, podpořila ochotu víc se modlit a se všemi lidmi dobré vůle spolupracovat na utváření pokojné budoucnosti. Krásným znamením naděje jsou mezi námi mladé rodiny se šťastnými dětmi. Děkuji zejména těm rodi-

čům, kteří svým dětem – případně vnoučatům – dopřávají autentickou křesťanskou výchovu, berou je s sebou do kostela na mši svatou, i když tam občas vyrušují, a přiměřeně jejich věku se jim snaží zprostředkovat radost evangelia. Děkuji také za důvěru, se kterou při tom využíváte službu katechetů i volnočasové aktivity společenství Eden. Křesťansky zaměřené tábory a víkendovky jsou totiž pro formování mladé duše stejně důležité jako rodinná četba Bible nebo náboženské vzdělávání ve škole či na faře. Víím, že kvalitní programy pro děti nepřipravuje pouze Eden, ale přesto bych vám chtěl po pěti letech farářování otcovsky připo-

menout, abychom své „rodinné stříbro“ – založené v Rokytnici před 25 lety – příliš snadno nepřehlíželi. Někteří z vás jsou vůči táborům obecně z různých důvodů skeptičtí, ale snad byste to s Edenem mohli aspoň zkusit. Věřím, že nebudete litovat. Ze svého dřívějšího působení ve skautském oddíle při farnosti Senice na Hané a Cholina si pamatují, jak důležitý bývá pro děti prožitek táborového dobrodružství za přítomnosti známého kněze a desítek věřících kamarádů. Dny strávené na táboře často přinášejí duši víc užítku než měsíce výchovného působení v běžných podmínkách. A to už vůbec nemluvím o možnosti padnout do oka pracovištěmu ženichovi nebo šikovné nevěstě.

Když mladí chlapi a děvčata odrostou táborovým hráčům, nebo se sami stávají pomocnými vedoucími, mají ideální věk pro zahájení přípravy na svátost křesťanské dospělosti – biřmování. Slovy papeže Jana Pavla II. si Matka církev uvědomuje, že musí být „angažována ve prospěch mládeže, toho, po čem touží a o co se zajímá, k čemu je otevřená a jaké má naděje, aby odpovídala na její očekávání a předávala jistotu, kterou je Kristus, pravdu, kterou je Kristus, lásku, kterou je Kristus...“ Na tuto společnou cestu kritického zkoumání a hlubšího objevení katolické víry se hned po prázdninách vydáme také v naší farnosti. Milí mladí přátelé, pokud vám už bylo aspoň 14 let, máte

jedinečnou příležitost připravit se na mocné vyhlášení Ducha Svatého do vašich srdcí. Nečekejte s přihláškou až na poslední chvíli. Místo toho raději pozvěte i své kamarády z blízkého okolí, kteří by jednou za 14 dní dokázali v sobotu dopoledne přijet do Brodku nebo do Rokytnice. Čekají nás společně katecheze, biblické hodiny i praktická škola modlitby a služby ve skupině inteligentních lidí, kteří se nebojí klást otázky a nacházet na ně odpovědi. Osobně doufám, že vaše nadšení bude inspirací pro většinu zralejší bratry a sestry, které Bůh pozve, aby se k nám přidali. Totéž platí pro případné zájemce o křest v dospělosti. Přesný harmonogram setkávání biřmovanců a katechumenů stanovíme společně na začátku září podle toho, jak nám to bude nejlépe vyhovovat. Také kvůli tomu je důležité, abyste se přihlásili s určitým předstihem.

Poselství, kterým se církev obrací na všechny hledače Boha – mladé i dříve narozené, bychom mohli shrnout následovně: „Přijměte Krista! Přijměte ho jako krále svého života! Je to král, který přišel, aby přinesl spásu! Bez něj není skutečný mír a neexistuje pravé vnitřní smíření ani pravé smíření s ostatními lidmi! Bez jeho království také společnost ztrácí svou lidskou tvář. Bez Kristova království mizí veškeré pravé bratrství a každá autentická blízkost tomu, kdo trpí.“

Žehná vám otec Tomáš

Svátosti křtu a biřmování patří k základům, na kterých můžeš postavit solidní život s Bohem. Příprava na biřmování je určena věřícím, kteří chtějí na prahu své dospělosti (nebo i později) zpečetit křest přijatý v dětství. **V síle božských darů Ducha Svatého se v životě mnohem lépe zorientuješ, hlouběji porozumíš svému povolání, snadněji mu zůstaneš věrný a dokážeš ho uskutečňovat jako Ježíšův bratr nebo sestra.** Zároveň budeš vybaven/a

schopnostmi, které se ti budou hodit v životě rodinném, profesním i duchovním. Přípravu na křest v dospělosti mohou na faře zahájit všichni zájemci o přijetí do společenství církve, kteří ještě pokřtěni nejsou, váží si příkladu katolické víry u lidí ve svém okolí a dovřili aspoň 14 let věku. **Pokud tě jedna nebo druhá nabídka zaujala, je to tím, že Bůh právě klepe na tvoje dveře a zve tě k novému dobrodružství.**

ANTIOCHIA

mládež 16-35 let

**Chycen
v sociálních
sítích?**

**Pojď s námi
žít víru i mimo
virtuální svět!**

10.-18.7. 17.-25.7. 24.7.-1.8. 31.7.-8.8.

2021 farnost Chropyně

antiochia.cz

Novinky z farního dvora (3. díl)

Milí farníci, dovoluji vám představit nově založený spolek Přátelé farní zahrady, z. s. Velká část společenství lidí, kteří se starají o farní zahradu v Rokytnici, chtěla dát tomuto snažení oficiální punc. Domluvili jsme se tedy se souhlasem otce Tomáše na založení spolku. Během měsíce dubna a května jsme podali žádost, již bylo vyhověno. Obdrželi jsme usnesení z Krajského soudu v Ostravě o zápisu našeho spolku do rejstříku.

Smyslem spolku je zvelebení a péče o farní zahradu v souladu s úctou ke stvoření, se zásadami ekologického hospodaření a s odpovědným přístupem k životnímu prostředí, které směřuje k využití jejího užitkového i duchovního potenciálu. Naplnění uvedeného smyslu dosahuje spolek především prostřednictvím realizace následujících činností a aktivit:

a) pěstování užitkových plodin, zeleniny a ovoce, b) pěstování okrasných dřevin a květin, c) péči o ovocný sad, d) chovem drobných domácích zvířat, e) zajištění a rozvoj biodiverzity, f) péči o duchovní rozměr zahrady, g) vytvoření dětem přátelského prostředí, h) vytvoření místa pro setkávání farníků a občanů obce, i) další formy činností a konkretizaci činností stanoví členská schůze.

Členem spolku mohou být fyzické osoby starší 15 let a právnické osoby, které souhlasí se stanovami a účelem spolku. Přihlášku ke členství přijímá předseda. O přijetí člena rozhoduje členská schůze spolku.

Ve své podstatě se nic na našem snažení nezměnilo. Stromy stále kvetou, tráva roste a my stále zvelebujeme. Kdo by měl chuť a čas se k nám přidat, ozvěte se, rádi Vás přivítáme a zapojíme do společné práce. Zatím je nás šest plus rodinní příslušníci. Máme velkou

radost z pomoci pana Karase z Citova. Ujal se péče o ovocné stromy. Všechny jsou přeřezané a ošetřené. Některé budeme na podzim kácet a doplňovat jiné. Právě obnova sadu bude v následujících sezónách prioritou zároveň s výstavbou nové obvodní zdi kolem zahrady směrem ke hřbitovu. Máme za sebou také první roční zkušenost s chovem slepic. Otec si pochvaluje ranní kvokací kulisu a my domácí vejce. Bohužel jedna ze šesti statečných krasavic naší péči neunesla a elegantně chčícpla.

Musím ještě dodat, že kromě péče o zahradu jako takovou je cílem zpřístupnit ji ostatním farníkům a občanům v duchu evangelizace. Provázanost na farnost je naplněna jejím členstvím ve spolku a účastí předsedkyně spolku na zasedání rokytnické pastorační rady. Díky tomu můžeme plynule plánovat brigády, pobožnosti, setkání farníků a jiné záležitosti sloužící k větší slávě Boží a ke stmelení naší farní rodiny.

*Martina Chovancová z Rokytnice,
předsedkyně spolku*

Zahrada před farou

Loni na podzim jsem byla požádána, abych se ujala budování zahrádky před farou v Rokytnici. Byla jsem překvapena, ale na druhou stranu jsem si řekla: „Proč ne.“ Už mám za sebou výsadbu několika okrasných zahrad a vím co udělat, aby jejich údržba byla pokud možno bez starostí. Vše začalo na podzim výsadbou cibulovin pod magnolii. Chtěla jsem využít různé druhy a barvy jarních květů, které když se rozvinou, budou v trávě dobře viditelné. Sněženky, krokusy, tulipány a narcisy jsou z internetu. Bledule pocházejí z louky poblíž naší chaty. Až se cibuloviny schovají do země, vynikne záhon barevných růží a hyacintů kolem stojanů na kola. Myslím si, že tam vznikl pěkný okrasný koutek.

Na začátku letošního jara jsem v práci pokračovala. Nakreslila jsem na papír několik variant, jak by mohla skalka před domem vypadat. Vše jsem řešila s otcem Tomášem, který se mezitím radil s někým z farní rady. Pochopila jsem, že jim záleží nejen na tom, aby lidé na faru rádi chodili, ale také při cestě kolem měli něco hezkého na očích. Odsouhlasený obrys skalky bylo třeba nejprve vyměřit. Byla u toho i sran-

da, protože otec Tomáš není jen tak s něčím spokojen. Počáteční snaha pana faráře o vyměrování oblouků bez metru se ukázala jako slepá ulička. Během oprav se prý jeho věci na faře už tolikrát přesunovaly, že některé z nich prostě nejsou k nalezení. Ještěže našel aspoň vhodné pracovní boty, aby nemusel jít do bahnitého terénu v kostelních lakýrkách.

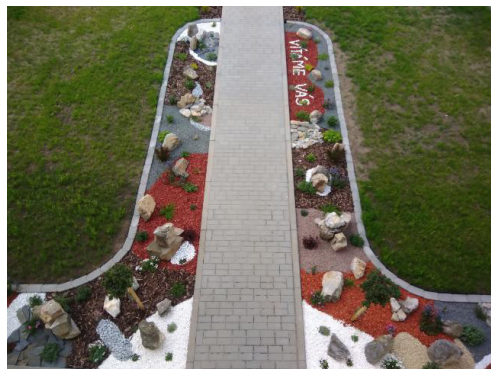
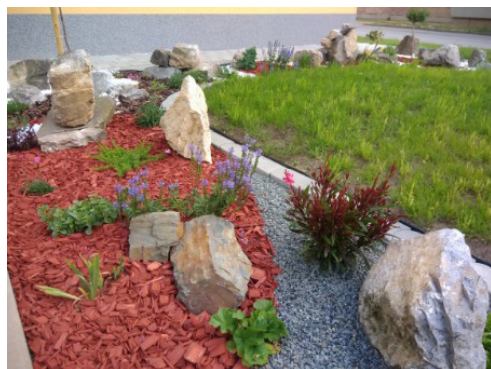
Po vykolikování obrysu jsem pro další práci dostala naprosto volnou ruku. Myslela jsem na to, kde stojím, a proto jsem do barevné kůry vyskládala z bílých kamínků nápis „Vítáme vás“. Na druhé straně jsem pak z různých materiálů vytvořila kapku života (krve), duhu a malé jezírko. Každý drobný prvek něco znamená. Vše vznikalo postupně. Záleželo na dostupném materiálu a přicházejících myšlenkách. Možná se někteří ptáte, proč tolik velkých kamenů? Není v tom nic složitějšího. Chtěla jsem využít dobrého materiálu, který se ukrýval na farní zahradě. Dvorek a zahradu jsem při práci obdivovala. Musím pochválit dobrovolníky, kteří je zvelebují. Sami toho mají doma dost a ještě tady tak pěkná zahrada. Doufám, že moje práce se také bude lidem

Kaštánek

líbit. Dělal jsem ji s dobrým úmyslem, aby fara a její okolí patřily mezi pěkná místa naší obce. Skalničky, které jsem použila, kvetou od jara do podzimu. Najdete tam různě barevné varianty rozrazilu, hlaváče, koniklece, kosatce, kopretiny a spoustu dalších. V čele u hlavních dveří jsou stromky Viburnum (Kalina) a po krajích zakrslé borovice. Směrem ke hřbitovu

vás doprovodí řada hortenzií. Slíbila jsem, že vše budu mít pod kontrolou a nenechám to zarůst. Děkuji za příležitost, abych ukázala, co mě baví. Děkuji za vyjádřené pochvaly, které potěší. Nakonec bych ještě chtěla poprosit lidi s pejsky, aby nám to neničili. Děkuji.

Petra Sléřová, Rokytnice

Když jsme šli v polovině dubna poprvé po dlouhé době na biblickou hodinu, byli jsme úplně omámeni překrásnou záplavou hyacintů, narcisů a tulipánů před farou. Paletu barev cibulovin nádherně doplňovaly květy rozkvetlé magnolie (škoda, že vše tak brzy odkvetě). Na záhoně vpravo od farního vchodu se s úpravou teprve začínalo. Když jsme

sem přišli v polovině května, byl už pěkně upravený i zbytek prostranství. Jsou tu vysázeny květiny, které dají vyniknout krásnému aranžmá z kamenů. Z menších bílých kamínků je také vysázen nápis „Vítáme vás“, který návštěvníkům z farnosti připomíná, že jde o náš společný dům, ve kterém kněz nežije sám, ale s Bohem.

Jarmila Ulehlová, Rokytnice

Aktuální návrh farního kabátu

Ekonomická rada reaguje na novou situaci po vybudování skalky

FASÁDA FARA - POHLEDY ULIČNÍ - ZÁPADNÍ A SEVERNÍ

Jak mě zachránil kříž

Jmenuji se Kuba Dostál a jsem ministrantem v kostele sv. Jana Křtitele v Brodce u Přerova. Pomáhám otci Tomášovi při mších, křtinách, na svatbách a pohřbech. Tak tomu bylo i na pohřbu paní Marie Brázdové z Domova Na zámečku v Rokytnici 22. 5. 2021. Po mši jsme doprovázeli paní Marii na hřbitov. Já jsem nesl kříž. Na hřbitově jsem se postavil za vykopaný hrob. Okolo mě bylo velmi málo místa, nemohl jsem se moc hýbat ani přejít někam jinam. Zůstala pouze jedna cestička, kde bych mohl přejít, ale tam mi někdo položil obří věnec. Zůstal jsem uvězněn. „Co teď?“ Byla to neřešitelná situace. Jediná možnost byla přeskočit vykopaný hrob. Rakev už byla v hrobě. Rozhodnutí bylo riskantní, ale šel jsem do toho. „Skočím!“ Už při přeskočení jsem věděl, že se budu muset něčeho přichytit, abych nespadol dozadu (do hrobu). Naštěstí jsem měl v ruce kříž, s kterým jsem nabyl ztracenou rovnováhu. Ten mě zachránil! Vše dopadlo dobře.

Jakub Dostál, Majetín

Rodinná hrobka baronů v Rokytnici

V roce 2020 navrhlo olomoucké pracoviště Národního památkového ústavu (NPÚ) udělit šlechtické hrobce v Rokytnici status kulturní památky. Tiskový mluvčí Vlastimil Kořenek k tomu připojil následující odůvodnění: "Hrobka rodiny Eichhoff je velice netypickým a ojedinělým příkladem funérní architektury na území Olomouckého kraje, vykazuje významné umělecko – řemeslné i architektonické hodnoty a tvoří dominantu hřbitova." Současně se v rámci péče o roz-

voj historické paměti místních obyvatel, i jako pozvánka k budoucí návštěvě odjinud, rozjela na obecním úřadě příprava projektu komplexního restaurování tohoto pietního místa. Pojdme si tedy alespoň trochu přiblížit, co o vzniku baronské hrobky v Rokytnici víme.

Z dochované dokumentace je patrné, že rokytnické panství koupil v roce 1835 rytíř Josef Eichhoff, viceprezident dvorské komory ve Vídni. Stavba rodové hrobky byla

zahájena někdy mezi lety 1835 až 1837. S přesným datováním vzniku kaple jsou určité potíže. PhDr. Karel Žůrek, autor stavebně historického průzkumu hřbitovní kaple rodu Eichhoff v Rokytnici u Přerova, považuje letopočet 1835, uváděný při zápisu nemovitosti do ústředního seznamu památek ČR, za „spíše účelový a odborně neověřený“. Než se správy panství ujal rod Eichhoffů, vystřídala se v držení Rokytnice řada vrchností. Husu do svého znaku získala Rokytnice od pánů z Ludanic. Dlužno podotknout, že původní hřbitov se dříve nacházel v těsném okolí kostela. Památkou na něj jsou nám v dnešní době už jen dva vzácné renesanční náhrobky Václava a Půty z Ludanic, umístěné vedle hlavního vchodu do chrámu. Venkovní povětrnostní podmínky se na stavu pískovcových monumentů podepisují tak negativně, že se obec ve spolupráci s farností rozhodla navrhnout památkovému úřadu jejich restaurování a přemístění do předsíně kostela. Po rodu Ludaniců přišli na zdejší zámek Haugvicové a po nich olomoučtí jezuité, kteří vtiskli zásadní podobu barokní výzdobě současného kostela sv. Jakuba z roku 1761. Roku 1774 koupil rokytnické panství pan Ludvík z Levenau a roku 1834 je od něho za 187.000 zlatých získal pan Jiří Jan ze Sinů, viceprezident dvorské komory ve Vídni. Ten však už o rok později umírá, a tak je Rokytnice prodána jinému členu vídeňského dvora – již zmiňovanému Josefovi, svobodnému pánu Eichhoffovi. Po něm zdědil panství od roku 1897 jeho syn Josef Eichhoff mladší, jemuž bylo roku 1945 dle rozhodnutí Státního pozemkového úřadu panství zabráno. Pamětníci vzpomínají, že baron Josef Eichhoff ml. byl v naší obci velmi oblíbený. O jeho citlivé a kultivované povaze vypovídá také nenápadný monument v

zámeckém parku, o jehož existenci (jak jsem se sám v rozhovorech s rokytnickými občany přesvědčil) řada lidí vůbec neví. Jedná se o náhrobní nápis, jakýsi epitaf věnovaný vzpomínce na oblíbeného psa. Text, dnes již částečně zarostlý mechem, je francouzský: „Ci – gît Jucky, mon bon camarade, petit chien fidèle de ma Deessy. 24. VIII. 1944.“ Český překlad by zněl takto: „Zde spočívá Jucky, můj dobrý kamarád, věrný pejsek mé Deessy. 24. 8. 1944.“ Kamennou desku obdélníkového tvaru byste našli v jednom z rohů parku poblíž polní cesty vedoucí k vyschlému rybníku na Záborce. Spodní polovina náhrobní desky je v současné době prakticky nečitelná, ale správa zámku mi slíbila, že se časem postará o nápravu. Tento článek chápeme jako úvod do malého historického seriálu. V některém z příštích vydání časopisu si přiblížíme interiér rodové hrobky Eichhoffů na našem hřbitově.

Mgr. Dalibor Jandásek, Rokytnice

Boží tělo v obrazech

Křížová cesta v přírodě

Tak, jak je život všech několik měsíců jinak, tak stejně i jinak byla v letošním roce vytvořena křížová cesta v Citově. Myšlenka udělat křížovou cestu venku byla rychlá, bez nějakého předchozího promýšlení. Jednoduše vznikla z jednoduché otázky a rychlé odpovědi: „Kam si zajedeme letos na křížovou cestu?“ „Nikam, když jsou všechny v jiném okrese a tam teď nemůžeme. Ledaže bychom si udělali vlastní u nás.“ Tak nějak to bylo. Nějakou dobu jsem si s tímto nápadem pohrávala v hlavě, a i přes málo volného času v době daňových přiznání jsem si řekla, že by bylo škoda ji nevytvořit. Vymyslet nejen podobu – obrázek a text, vytisknout a zalaminovat, ale i promyslet cestu v přírodě přístupnou všem, ne moc dlouhou, aby nebyla únavná ani pro ty nejstarší, ne moc blátivou, kdyby pršelo, a hlavně jak a kde ji zakončit. Postupně se věci kolem příprav na velikonoční svátky v kostele vyvíjely tak, že vše do sebe zapadalo, a z mého pohledu se mi podařilo vytvořit něco nejen pro sebe tak, že jsem sama s tím byla vnitřně spokojena. A k tomuto úsudku mě dovedlo i poděkování lidí, kdy jsem si řekla, ano, mělo smysl ji udělat, splnilo to svůj účel.

První zastavení křížové cesty bylo instalováno u mlýna, předcházela mu mapka s popisem trasy a poděkováním majitelům zahrad za strpení jednotlivých zastavení na svých plotech a také obecnímu úřadu za pomoc a podporu. Jednotlivá zastavení byla

instalována na stromech a plotech, trasa vedla kolem mlýna po silnici podél zahrady až k cestě na Věrovany, pokračovala po silnici ke kostelu, kde u zrekonstruovaného kamenného kříže bylo 12. zastavení – Ježíš na kříži umírá. Ve vchodu do kostela bylo 13. zastavení a poslední zastavení křížové cesty „Uložení Ježíšova těla do hrobu“ bylo v kostele u „Božího hrobu“, připraveného právě k oslavě velikonočních svátků. „Boží hrob“ se v průběhu dnů změnil, nejdříve byl jen jako prázdný hrob ve skále, na Velký pátek byl proměněn v hrob s tělem Krista a od Bílé soboty tam bylo již jen prázdné bílé roucho a růže.

Podělím se ještě s jedním milým skutkem. Když jsem kontrolovala cestu před Velkým pátkem, zda některé zastavení nechybí, neuletělo apod., tak jsem si všimla, že u jednoho zastavení přibyla jednoduchá a prostá lavička. To mi udělalo velkou radost a jistě i jiným, kteří ji využili k rozjímání nebo jen k odpočinku s pohledem do jarní krajiny.

*S přáním pokoje a zdraví
Lenka Karasová, Citov*

Májové v Citově

Některé pobožnosti jsou člověku bližší, jiné naopak. Pro mě byla vždycky problematická modlitba růžence. V odříkávání jednoho Zdrávasu za druhým jsem neviděla smysl. Ale oblíbila jsem si adorace, které bývaly v době kovidové, a tak jsem zavítala i na májovou.

Asi nebudu umět vyjádřit srozumitelně proč, ale chodila jsem tam moc ráda. Litanie k Panně Marii, pronášené s úctou a láskou, mi byly pravým pozvednutím, směrovkou k tomu, jak má správně prožitý život vypadat. V této souvislosti i modlitba růžence, která není jen oddrmlená, dostala smysl i jako příklad co dělat, aby náš život byl plodný, aby každý náš skutek, slovo i myšlenka stoupal jako příjemná vůně k Otci. A zároveň mě naplňovalo údivem, jak vysoko Bůh staví člověka v Panně Marii a jakou obrovskou váhu a sílu dává lidskému slovu, přímlově. Kolikrát si lidé říkají, že nemají čas jít do kostela a modlit se, protože musí to udělat a tamto zařídit ... a k čemu to je? Bez Božího pozhennání neumíme pořádně vůbec nic! Vždyť ani nevíme, co je správné, jenom si myslíme, že to víme... A tak se nesmyslně namáháme a při tom na kolenu před Bohem zmůžeme nesrovnatelně víc, pracujeme v jiném rozměru. Hluboce souhlasím s Antoine de Saint-Exupérym, když říká, že co je důležité, je očím neviditelné.

Na „našich“ májových jsme se modlili, zpívali a třešničkou na dortu pro mě byla možnost doprovázet zpěv sice neuměle, ale na krásném starém nástroji – stále funkčním harmoniu vzađu v kostele. Začaly se hledat staré noty, písně, začalo se vzpomínat na zesnulé kněze, varhaníky, na Dolfinku a další... A tak mi začalo i docházet, co po nás vlastně zbude, jakou stopu zanecháme na tomto světě? Když se tady namáháme, pro koho to doopravdy děláme? A

jak se na to všechno dívá náš Otec?

Děkuji farníkům z Citova, že jsem se mohla modlit s nimi, a velmi přeji i všem ostatním, aby stejně jako já objevili hlubokou krásu a význam společenství v modlitbě.

Ludmila Písková, Kokory

Co víte o zvonkohře

Už více než 21 let stojí uprostřed Brodku, kousek od kostela, unikátní objekt, brodecká zvonkohra. Za dobu své existence se už docela „okoukala“ a také její původní vzhled se dost podstatně změnil. Přesto se stále jedná o věc výjimečnou a ojedinělou. A víte, že v době svého vzniku byla unikátem nejen pro naši obec, republiku, ale celou Evropu? A možná i svět, ale pro toto tvrzení nemám důkazy. Stavbou zvonkohry se v roce 2000 stal malý Brodek konkurentem dokonce velké Prahy. A vyhrál. Víte také, že původní úprava bezprostředního okolí nebyla náhodná, ale výtvarník Jirka Studenský tím vyjádřil jednoznačný záměr? Dnes je to už trochu jinak, ale stále zůstává fakt, že Brodek se může pochlubit něčím, co nemá každá obec či město. O výjimečnosti této stavby svědčí podpisy návštěvníků nejen z Evropy, ale třeba z Austrálie nebo Kanady. A že toho zvonkohra umí dost. Všechny její možnosti nebyly ani za těch 21 let využity. Chcete vědět, o jaké možnosti se jedná nebo jak celá stavba vznikala? Jaké bouřlivé reakce v médiích spustilo její dokončení? **Pokud máte zá-**

jem, přijďte se zeptat o hodové neděli 27. 6. 2021. Od 15.00 do 17.00 hodin vás budu čekat u zvonkohry a rád vám o tom řeknu všechno, co vím. Jak říká pan Donutil: „Ptejte se mě, na co chcete, já vám, na co chci, odpovím.“

*Zdraví vás a na hody zve
Franta Tkadlec, Brodek*

Vysoká v době COVIDU

Stále denně jsme četli a čteme, jak distanční výuka působí na děti na prvním i druhém stupni základní školy, jak to mají maturanti složitě a stále něco, ale ptal se někdo vysokoškoláka, jak to vidí on? Proto jsem se rozhodl, že celý rok a něco popíšu z pohledu studenta Provozně ekonomické fakulty Mendelovy univerzity v Brně.

Ale pojďme na začátek... Stojím na chodbě, čekám na cvičení a přitom se bavím se spolužákem. Tu přiletí kamarádka a ptá se nás, jestli víme, že paní rektorka (prof. Nerudová) chce na 14 dní zavřít školu. Oba nevěřičně stojíme a koukáme na ni, jestli nespadla z višně. Ale co, jdem na cvičení a na konci hodiny se dí-

váme na email, kterým už se tuto zprávu dozvídáme oficiálně. Další dny nás učitelé zásobují prací na následujících 14 dní a všichni doufáme, že se potom setkáme zase ve škole. Dny plynou a my už se těšíme na setkání, ale v tom okamžiku premiér zavírá i vysoké školy. Myslím, že tohle nikdo nečekal. Někteří učitelé, kteří nás zásobují úkoly, přešli na MS Teams, kde probíhají přednášky. 13 týdnů uteklo jako voda a máme tu zkouškové období, které je nové pro všechny, jak pro nás studenty, tak pro učitele, kteří se nám rozhodli věřit, že toho nezneužijeme . . . . . No, záleží jak kteří, někteří byli poctiví, někteří si vylepšili prospěch.

Máme po prázdninách a všichni se těšíme, až se všichni potkáme, i přestože jsme v rouškách. Chodíme do školy 3 dny a zase do „onlajnu“, protože hygienická stanice v Jihomoravském kraji zavírá všechny vysoké školy. No nic, zpátky na „Teamsy“ a k obrazovkám, u kterých to nebaví ani nás studenty, ani učitele, a všichni doufáme, že se aspoň ve zkouškovém potkáme ve škole. Bohužel, epidemie tomu nepře-

je, tak nezbyvá nic jiného než zkoušky z domu. Ale tentokrát už v jiném režimu. Už tolik učitelů nechce zkoušky bez dozoru, proto někteří vyžadují kamery, což se ještě dá, ale někteří chtějí snímat i pracovní stůl studenta. Stále doufáme, že se potkáme ve škole, ale na konci ledna je jasné, že další semestr už zahájíme rovnou online.

Jsmo rovnou v online světě a s Teamsy už si tykáme. Doufáme, že se situace vylepší do konce března, kdy se máme vracet do školy, ale bohužel situace se stále ne a ne zlepšit. Zkoušky opět z domu a pod dohledem kamer, to už vás ani nepřekvapí. Snad se příští rok do školy dostaneme.

Doufám, že si čtenáři udělali představu o tom, jaké to musí být, když se člověk nemůže potkat se svými spolužáky, protože mnohdy bydlí na druhém konci republiky nebo na Slovensku. Ale zůstavějme pozitivně naladěni a dále Pán, tak se vše vrátí do normálních kolejí.

Petr Hudec, Rokytnice

Památky a kříže v našem okolí

I když jsem rodačka z Kokor, mám velice ráda okolí kolem Majetína, protože katarsky obcí spolu sousedí a polní cestou je to jen pár kilometrů. Už jako odrostlejší děti jsme sem jezdili na kole nebo pěšky se sourozenci, sestřenicemi a bratřenci. Kapličku svatého Cyrila a Metoděje v Olší, která byla postavena v roce 1885 nad pramenem vody k 1000letému výročí úmrtí svatého Metoděje (osobně prý zde kázal a po něm další následovníci), zná

asi většina zdejších věřících. Byli zde jistě na pouti, která se koná každý rok 15. srpna nebo první neděli po tomto svátku jako poděkování za ukončení žní. Méně se už asi ví, že nedaleko kapličky stojí na polní cestě mezi Kokorami a Majetínem litinový kříž z roku 1743. Kříž je postavený na pískovcovém podstavci a je na něm vyrytý nápis, letopočet, na kterém už zapracoval zub času, ale ještě je čitelný. Vždy, když se přijdu k tomuto kříži po-

modlit, cítím silné duchovno a tajemství dávno minulých časů, které z tohoto kříže vychází. Představuji si, jak asi vypadali a kdo byli lidé, kteří se sem chodívali modlit a pracovat na pole. Kousek od kapličky se také nachází socha svatého Josefa z roku 1893. V téže roce byla v Majetíně postavena socha sv. Floriána. Cestou narazíme na sochu sv. Jana Nepomuckého, postavenou v roce 1901. Když se projdeme polními cestami, nalezneme sochu Panny Marie Bolestné z roku 1896. Můžeme také vidět menší i větší kříže a křížky.

Když už se touláme okolím, musíme také vzpomenout kapličku v Kokorách, která je postavena na rozcestí silnice do Přerova a cesty do Rokytnice a je zasvěcena sv. Františku Xaverskému. Byla vystavěna v roce 1724, ale jsou údajně důkazy, že je ještě starší. Když v Kokorách skončila epidemie moru, tak ji postavili na poděkování Pánu. V tu dobu vezli přes Kokory do Přerova sochu sv. Františka Xaverského, povoz se ve vesnici zastavil a nedalo se s ním hnout, ani když zapřáhli další koně. Lidé to brali jako znamení, sochu odkoupili a kapličku zasvětili tomuto světci. Kapličku nechali vystavět olomoučtí jezuité, kterým Kokory v té době patřily. Kaplička byla původně postavena na pramenu léčivé vody, který byl později zasypán. Říká se, že je to nejkrásnější kaple na Hané. Musíte se přijít podívat a sami posoudit, jestli je to pravda. Kaplička byla vyzdobena sedmi barokními sochami, které odsud nechal odvést rokytnický správce panství, pod které Kokory patřily. V současné době jsou v kapličce jen tři původní sochy, které tu zůstaly a jsou u vchodu do kaple, sv. Stanislav Kost-

ka, sv. Alois a sv. František Xaverský. Kdo má rád přírodu a rád se toulá polními cestami na kole nebo pěšky, uvidí krásy nejen přírodní, ale i ty vytvořené člověkem, které při jízdě autem po silnici neuvídí. Chodit ke křížům mezi poli se stalo rodinnou tradicí. Chodíme se sem modlit, poděkovat a poprosit Pána o Boží ochranu, zvláště v této složité době.

Jarmila Ulehlová, Rokytnice

Čas dovolených je za dveřmi!

K moři, rodino? Očkování, testy, karanténa... Proč si to komplikovat, když „dobrodružství nikde nečihá, to musí mít člověk v krvi“. Stačí naložit stan, spacáky, kartáčky na zuby, pevné boty a nějakou tu korunu. Kouzlo kempování je tu!

Zamáváme, vrátíme se pro repelent, znovu zamáváme, vrátíme se pro mapu, zamáváme, zapneme navigaci a hurá na cestu! Proč mapu, když máme navigaci? To poznáte hned u druhé z mnoha uzavírek, které jsou v létě na našich silnicích tak oblíbené. To nám ale umožní poznat krásy mnoha dalších míst než jen těch, které jsme měli v plánu. Když pak několikrát mineme odbočku do kempu, který byl na netu nejlépe hodnocený, a dorazíme konečně na místo, zjistíme, že jsme se ocitli na „Václaváku“. U příjezdu nám dají plánek a pokyny k pobytu a parkování. Projedeme spleť cestičkami plnými veselých lidí, rozjívených dětiček, venčících se pejsků a honem pryč. A opět se dostává ke slovu mapa. Hele, tady je značka kempu, o tom jsme nikdy neslyšeli, jedeme. Čeká nás kouzelná zahrada u rodinného domku, na ní dva stany daleko od sebe, za plotem obilné pole, zvednete hlavu a... Trosky! To je Český ráj! Honem vybalit, nohy na stůl, večeri na stůl, na ten samý, všechny drobky po nás posbírají slepičky, které se tu volně popásají. Nejsme praví trempové, použijeme k výletům po okolí auto, ale stojí to za to. Čeká nás vždy spousta zážitků, ať už jsme v Českém ráji, na jižní Moravě, prostě v kterémkoliv koutu naší vlasti. Ani internetu se nebráníme, na stránkách bohoslužby.cirkev.cz si vždy najdeme, kam zajít na mši. Každý kostelík je jiný, a přece tak stejný. Zasedací pořádek, milí lidé, kdykoli se na

něco šeptem zeptáte, zaručeně vám hodně nahlas odpoví špatně slyšící babička (už se mezi ně také počítám).

Ať už se rozhodnete strávit dovolenou kdekoli, doma nebo na míle daleko, přeji vám na cestách ochranu svatého Kryštofa, jízdu bez nehody, oči a srdce otevřené!

Marie Švédová, Císařov

Příběhy psané životem: Charles

Naše sestra Vendy z Rokytnice pobývá od Velikonoc 2021 opět jako dobrovolnice v Keni, kde často poznává život a svět z nečekaného úhlu pohledu. Posuďte sami.

Pršelo. Kdo by to byl řekl. Další popršený africký večer. Na motorce jsem se vracela „domů“ se svým kamarádem Charlesem, který pracuje právě jako taxikář, což je tady běžné povolání. Všude na ulicích je můžete potkávat. Kromě toho se Charles také věnuje farmaření.

Museli jsme zastavit, protože je téměř nemožné cestovat v takovém dešti. V Keni, když prší, je to opravdu pořádný slejvák. Schovali jsme se pod střechu a čekali, až déšť ustane. Zeptala jsem se Charlese na jeho rodiče a on se rozpovídal o svém dětství.

Narodil se jako poslední ze šesti sourozenců. Jeho táta je pastor, dokonce jeden z těch na vyšších pozicích. Maminka se snažila vydělávat, jak se dalo. Rodina často pendlovala mezi dvěma místy. Bydleli v jednom městečku, kde rodiče provozovali restauraci. Nejednalo se o žádnou luxusní, ale o malou a skromnou. Charles si nepamatuje, co přesně se stalo, ale jednoho dne museli restauraci zavřít. Rodina se přestěhovala do buše, protože si nemohla dovolit platit nájem. Žili v jednom z hlíněných domků, kterých je spousta po celé Keni. Otec od rodiny často utíkal a o nic se nestaral. Máma byla nešťastná, protože nevěděla, jak uživit svoje děti. Odešla pryč, aby se poohlídla po nějakém zaměstnání. Děti zůstaly u babičky, která se starala i o jiné děti. Už tak měla problém všechny uživit. K jídlu mívali často ugali (kukuřičnou hustou hmotu – něco jako polenta). Jeden talíř ugali dokáže normálně sníst asi čtyřčlenná

rodina. Tady se o něj muselo podělit 15 lidí a navíc k tomu neměli nic jiného. Ugali se obvykle jí s různou zeleninou, masem, vejci, rybou. Tady vyšel malý kousek ugali na každého. A tak většinou chodívali spát hladoví. Charlesovi starší sourozenci brzy dokončili školy a vydali se svojí vlastní cestou, vdali se a oženili. Tři nejmladší sourozenci to měli složitější.

Charles si moc přál chodit do školy. Uvědomoval si už jako malý, jak je vzdělání důležité. Spousta vládních škol je v Keni zadarmo, ale i tak se platí za určité věci, i za zkoušky. A bohužel tyto školy nejsou tak kvalitní.

Starší Charlesův bratr ho jednou vzal a zavezl k otci, který byl zpátky ve městečku. Charlesovi bylo asi okolo deseti let. Když se dalo, chodil do školy. Většinou pěšky přes buš, bez bot a asi 10 km. Vyrážel kolem páté ráno, aby tam stihl být včas. Ale

vážil si každého dne, kdy mohl do školy jít. Vzpomněl si i na dny, kdy byl velmi nemocný a nikdo mu nepomohl, nebral žádné léky, jen ležel a myslel si, že to nemůže přežít. Ale tvrdí, že ho zachránil Bůh, protože jinak si to nedovede vysvětlit.

Otec se o Charlese staral asi 3 měsíce a pak utekl. Charles zůstal dalších pár měsíců sám v domě. Sousedí mu nosili jídlo, protože jim ho bylo líto. Nikdo neplatil nájem a pro Charlese přijel jednoho dne bratr a odvezl ho zpět k babičce do buše. Charlesova maminka se vrátila a slíbila mu, že brzy půjde zase do školy. Napřed ale musí jít ona na operaci – měla nějaký útvar v krku. Maminka odjela do nemocnice, ale už se bohužel nevrátila. Zemřela a Charles měl pocit, že už se mu totálně zhroutil svět. Začal vypomáhat u sousedů, okopávat kukuřici či cokoli jiného, aby měl alespoň malé peníze na jídlo a poplatky do školy. Občas mu finančně pomohli příbuzní. Opět ho čekalo spoustu kilometrů přes buš. Ráno odcházel do školy bez snídaně, nemíval ani obědy. Často jedl slupky od banánů, které našel, aby zaplnil žaludek. Ale podařilo se mu dokončit alespoň základní školu. Pracoval různě na farmách a začal pak i sám farmařit poté, co dostal svého prvního králíka. Také se začal živit jako taxikář. Po čase si postavil vlastní hnědý domek a postupně se stavěl na vlastní nohy. Nebylo to jednoduché a stále není.

Charles má nyní svoje dvě děti a žena mu utekla. O děti se stará sám téměř od jejich narození. Poslední roky se stará i o děti od svého bratra, který prostě najednou zmizel, a nikdo neví, co se stalo. Stejně tak i jeho žena. Charles nechtěl, aby tyto děti zažívaly to, co on, a proto se jich ujal, i když to pro něj bylo hodně náročné, především finančně.

S otcem teď Charles žije na stejném pozem-

ku. I když mu otec nikdy nic nedal a nepostaral se, Charles ho toleruje, protože je to otec. A zároveň ví, že jako pastor káže o něčem, co nikdy nedělal. Což je hodně smutné, ale v Keni často reálné. Ale říká, že Otce má stejně jen jednoho a to toho v nebesích – Boha. Svému otci pozemskému by neměl problém s čímkoliv pomoci. Ale ne proto, že je to táta, ale proto, že by takto pomohl jakémukoli člověku na ulici, který by to potřeboval.

Charles je člověk, který má silnou víru v Boha a naučil se i přes všechny nepříznivé osudu NEVZDÁVAT SE.

A já musela celou dobu zadržovat slzy. Slyšet takový příběh a navíc od člověka, který je mi blízký, nebylo vůbec jednoduché...

Vážme si všeho, co máme...

Vendula Pavláčková, Keňa

Pitný režim

Kdo by v dnešní době neslyšel o důležitosti dodržování pitného režimu. Zejména v létě si uvědomujeme, jak cenná a životodárná je pro nás voda. Pán Ježíš to ví. Dokonce to sám zažil. Třeba tenkrát, když se v poledním žáru zastavil u Jákobovy studny a poprosil Samaritánku, aby mu dala napít. Téma tělesného nápoje se mu ovšem stává příležitostí odkázat k hlubším skutečnostem, k vodě živé, nápoji duchovnímu: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ (Jan 4, 13)

Svatý Tomáš Akvinský se zamýšlí nad rozdílem mezi nápojem tělesným a duchovním. Požijeme-li ten tělesný, hmotné dobro, máme opět žízeň. Nabízel se jako cenný, ale ukázal se jako neschopný uspokojení našich nejhlubších tužeb. Dostavuje se tedy nová žízeň, po jiném časném dobru. Jinak je tomu

s duchovním nápojem, s duchovním dobrem. Dokud ho nezakusíme, přílišné tužby nevzbuzuje. Když ho ale požijeme, ukazuje se jeho pravá hodnota a lahodnost, jakož i to, že odpovídá našim ryším tužbám. Požití tedy neotvírá žízeň po něčem jiném. Trvá-li zatím žízeň, pak jen proto, že tento nápoj ještě nepožíváme dokonale. Zde na zemi ho můžeme mít ve stále větší míře. Ale tryská do věčnosti, kde budou v plnosti platit Kristova slova: „Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky.“

Dodržujme tedy v létě pitný režim – i ten duchovní. Tak nenecháme vysychat tento pramen živé vody, Ducha svatého, který nám byl vlit při zrození z vody a Ducha, který chce tryskat do skutků Božích dětí a uvádět je tak do života věčného.

fr: Metoděj OP,

*člen olomoucké komunity řádu dominikánů
Převzato z časopisu Opusculum srpen 2018,
str. 2*

Pozvánka na cyklovýlet

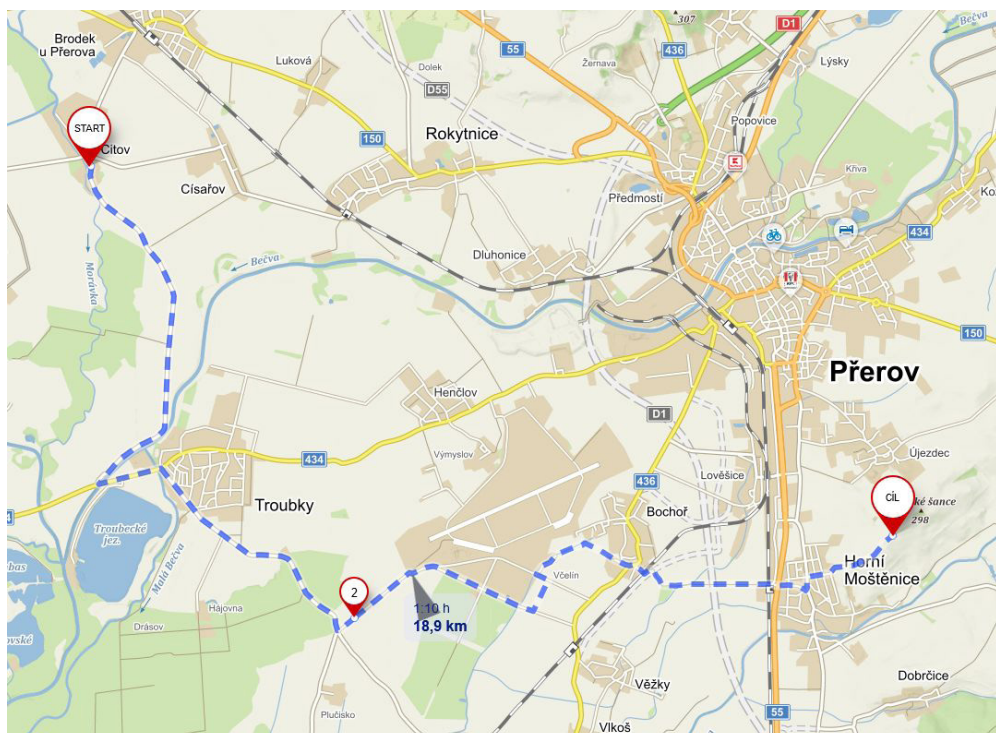
Vzhledem k různým letošním omezením kvůli covidu-19 se neuskuteční tradiční třídní cyklovýlet s mládeží. Pro nadšené cyklisty, kteří chtějí také letos v naší farnosti podniknout hromadnou vyjížďku za zajímavým cílem, nabízíme v neděli 1. srpna výlet na Švédské šance (katastr Horní Moštěnice). Jedná se o místo, které neblaze proslulo masakrem, který se zde stal měsíc a půl po skončení 2. světové války. Nenávist (ale i touha zavděčit se svým nadřizeným a zviditelnit se) způsobila smrt 265 lidí, většinu tvořily ženy a děti. O této události se dlouhá léta mlčelo, smutnou historii se podařilo

dostat do povědomí lidí díky našemu rodáku PhDr. Františku Hýblovi. Dnes tuto událost připomíná kříž, který v roce 2018 vytvořil umělecký kovář Jiří Jurda.

Pokud se tedy nebojíte cca dvacetikilometrové cesty za poznáním (a dalších 20 km zpět), setkáme se na startu v sobotu 1. srpna ve 13.30 na parkovišti naproti citovskému zámku. Pití a dobrou náladu s sebou. Mapa trasy je na následující stránce.

Jitka Navrátilová,

členka pastorační rady v Brodce

Posila pro brodeckou scholu

Milí čtenáři, rád bych se vám představil. Jmenuji se Jonatan Kučera a pocházím z Olomouce. Jsem zasnoubený s Lidunkou Binderovou, která se, dá-li Pán, stane v srpnu tohoto roku mou manželkou. Pocházím z hudební rodiny, která se v mojí původní farnosti aktivně zapojuje zpěvem v hudebním tělese zvaném Schola OP.

Když jsem začal chodit na mše v Brodku, pocítil jsem, že i zde bych rád uplatnil svůj hudební talent, kterým mě Bůh, jak věřím, obdařil. Proto jsem se s otcem Tomášem a paní Brhlíkovou dohodl, že zhruba jednou za tři týdny brodeckou scholu povedu já. Věřím, že si toho většina z vás již všimla, a budu rád za každou reakci, připomínku či poznámku. Chtěl bych říct, že jsme otevřená farní schola. Zpíváme, protože nás to baví, povznáší k Bohu a protože chceme i druhé těšit a povznášet k Bohu.

Vás, kteří jste obdařeni hudebním sluchem a máte ze zpěvu radost, bych chtěl

poprosit, abyste se k nám přidali. Nemusíte se bát, nejsme žádní profesionálové, jsme hudební amatéři, tedy milovníci hudby, kteří se snaží tvořit něco krásného. Zaměřujeme se zejména na vícehlasé hudební kompozice, takže ať máte hlas výše, či níže položený, určitě se vám u nás bude dobře zpívat. Ač zpíváme hlavně a capella, místo u nás mají i hudební nástroje včetně varhan, na které nás doprovází Viki Binderová. **V případě zájmu se na mě neváhejte kdykoliv po mši obrátit,** popř. mi napište na mailovou adresu jonatankucera@gmail.com.

A vás ostatní, milí farníci, bych chtěl povzbudit, abyste se nebáli k našemu zpěvu z kůru připojovat i v lavicích. Když slyším, že zpívá celý kostel, mám z toho upřímnou radost.

Děkuji za pozornost a sobě i vám přeji, aby celé naše životy byly jako chvalozpěvy o Boží Lásce.

Jonatan Kučera, Brodek

PRÁZDNINOVÉ PUTOVÁNÍ RODIN SE SVATOU LUDMILOU

Objevte místa ve vašem okolí, kde je vyobrazená svatá Ludmila, kde ji uctívali naši předkové nebo kde jsou jí zasvěcené kostely a kaple, charitní, zdravotnické nebo sociální služby, školy či domovy...

Putováním po děkanátech vás bude provázet příběh pro děti od Ivana Renče „Babička“ a soutěžní otázky.

KAM SE PODÍVAT?

5 OBLASTÍ V OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZI
VŽDY S 10 ZASTAVENÍMI

Podrobnější informace najdete na webu rodinnyzivot.cz.

Arcidiecézní centrum pro
Rodinný život

Očekávané události

OKYBAČA

Hodová mše

Brodek u Přerova, 27. 6. v 9.15

Císařov, neděle 18. 7. v 10.45

Rokytnice, neděle 25. 7. v 10.45

Zvony mluví o naději

Brodek, neděle 27. 6. od 15.00 do 17.00

Během dvou hodin ze svátečního dne vám bude otevřeno několik stanovišť: povídání o zvonkohře na náměstí, seznámení se zvony v kostele, výstup na věž, prohlídka zvonářské dílny a prodejní ochutnávka mešního vína.

Pout' do Majetína

ke cti sv. Cyrila a Metoděje

pondělí 5. 7. v 10.45 (mše)

První poutníci vycházejí pěšky z Rokytnice v 8.15 přes Lukovou (8.45) do Brodku. Druhá skupina vyrazí z Citova v 9.00. Od kostela z Brodku vycházíme všichni společně v 9.30.

Zahradní slavnost

tentokrát s cimbálem

neděle 18. 7. od 16.00

Děti se mohou těšit na projížďku na koni, houpačky, ping-pong a večerní kino. Dospělí ocení dobroty z udírny, točené pivo, posezení za doprovodu cimbálové muziky Okybača a večerní oheň. Jednorázový dobrovolný příspěvek se odevzdává u výčepu.

Cyklovýlet Švédské šance

neděle 1. 8., sraz v Citově ve 13.30

na parkovišti u zámku

Nikodémova noc

Rokytnice, sobota 24. 7. ve 20.43

Citov, úterý 24. 8. v 19.51

Letní tábor s Edenem

Bohuslavice u Konice

od 10. 8. do 20. 8.

Aktuální informace ohledně volných míst a platných hygienických opatření najdete na webu nas-eden.cz nebo osobně u vedoucích.

Pout' k Panně Marii do Olší

neděle 15. 8. v 15.00

Lukostřelecké odpoledne

Brodek – Junák

sobota 28. 8. od 15.00

Za symbolický peníz bude připraveno grilované maso a točené nápoje. Dále nás čeká střelecká instruktáž, herní program pro děti, soutěž střelců o ceny a moderní hudba. Prosíme o slané i sladké dobroty na stůl. Mše svatá na poděkování Pánu Bohu za letošní prázdniny začne v areálu Junáka. kolem půl osmé.